

Nu te lăsa înșelat

Această carte mică a fost scrisă special pentru tineri și tinere, care au ajuns în contact cu o problemă grea, și anume, cu întrebarea: „Ce este de fapt adevărat: *a fost creată* lumea de Dumnezeu sau a luat naștere prin *evoluție* (dezvoltare treptată)? Aceasta este realmente o întrebare importantă. Nu ai experimentat și tu aceasta? Acasă, în familie, în ora de religie sau la biserică în studiul premergător primirii în rândul credincioșilor, în străngerile laolaltă ale creștinilor, pe care le-ai vizitat, de copil ai auzit, că Dumnezeu a creat toate lucrurile: Dumnezeu a făcut pământul, plantele, animalele și pe oameni. Aceasta o știm din Biblie, și Biblia este Cartea lui Dumnezeu, Cuvântul lui Dumnezeu.

Dar la școală ai auzit cu totul altceva de la învățătorii tăi, de la învățătorul de biologie sau de la cel de geografie (sau poate chiar de la învățătorul de religie!). Acesta ți-a povestit că pământul s-a format foarte încet dintr-un „nor de gaz“ sau ceva de felul acesta. Și că plantele și animalele nu au fost create, ci au luat naștere „de la sine“ din materie fără viață. La început au fost „organisme“ foarte mici, foarte simple, și din acestea s-au dezvoltat foarte încet organisme mai mari și mai complicate (deci plante și animale). Aceasta a durat desigur milioane de ani, așa s-a povestit! Și oamenii? Aceștia s-au dezvoltat foarte încet dintr-un mamifer de felul maimuței. Și aceasta a durat multe sute de mii de ani.

Ce este de fapt adevărat: creație sau evoluție? Sau foarte personal: ești tu o maimuță înnobilită sau ești o creatură a lui Dumnezeu? Un moment, vei spune tu acum probabil: învățătorul (sau preotul) nostru a spus, că creația și evoluția nicidecum nu se contrazic! El spune, că Dumnezeu fără probleme a putut folosi evoluția, ca să creeze. Atunci deci Dumnezeu a „creat“ plantele și animalele, lăsându-le să se dezvolte încet, una din alta ...

Fără probleme Dumnezeu ar fi putut face aceasta. Dar *a făcut* Dumnezeu așa? De ce învățătorul tău gândește în felul acesta? Pentru că Biblia spune, că Dumnezeu a creat în felul acesta? O, nu, cu siguranță nu! El știe foarte bine, că „a crea“ în Biblie înseamnă o faptă făcută deodată de Dumnezeu. În psalmi citim: »Căci El (*Dumnezeu*) zice, și se face« (Psalm 33,9). Și învățătorul tău știe foarte bine, că Biblia niciunde nu vorbește despre perioade de timp de milioane de ani, în care Dumnezeu a făcut treptat plantele, animalele și oamenii. Biblia spune contrariul: »Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit« (Exod 20 versetul 11).

Dacă învățătorul sau preotul tău vorbește despre un Dumnezeu care a creat cu ajutorul procesului de evoluție, atunci el nu are Cuvântul lui Dumnezeu de partea lui! Biblia nu vorbește despre o dezvoltare treptată în milioane de ani, ci de fapte de creație făcute deodată, care au avut loc într-o săptămână de șase zile. Problema rămâne deci: *ori* creație (așa cum o descrie Biblia), *ori* evoluție.

Care este cauza deci, că învățătorul tău, care se numește creștin – el vorbește cel puțin despre Dumnezeu, care creează -, crede totuși în evoluție, dacă el știe că aceasta stă în contradicție evidentă cu afirmația clară a Bibliei? Aceasta vine de acolo, că el a învățat, că evoluția este o realitate științifică, care nu poate fi zguduită și de care nu se îndoiește nici un savant rațional. De aceea el gândește, că comunicările Bibliei nu pot fi literalmente adevărate, se învârte puțin în jurul lor și afirmă că Dumnezeu a creat cu ajutorul unui proces evolutiv.

Dar prin aceasta învățătorul tău s-a așezat între două scaune. Când el povestește colegilor lui necredincioși, că și el crede în evoluție – căci el nu este chiar așa de modă veche! – dar că Dumnezeu a călăuzit procesul evolutiv, atunci toți râd de el. Adevărații evoluționiști, care sunt trup și suflet pentru evoluție (oameni care cred în evoluție) nu au nevoie absolut deloc de Dumnezeu. În teoremele lor Dumnezeu nu are nici un loc. Ei spun: Dați-ne milioane și miliarde de ani, și întâmplarea oarbă face restul. „Timp“ și „întâmplare“ sunt dumnezeii care dau naștere la evoluție.

Și dacă apoi un învățător se întoarce și povestește creștinilor de seama lui, care sunt credincioși Bibliei, că și el crede în creație – o, da, căci el nu este chiar așa de necreștin! – dar că Dumnezeu a creat cu ajutorul evoluției, atunci ei îl privesc consternați. Căci creștinii credincioși, care iau pe

Dumnezeu pe cuvânt, știu foarte bine că învățătorul tău prin „a crea“ înțelege cu totul altceva decât înțelege Biblia. Pentru evoluție nu este nici un loc în credința lor. Căci ce fel de Dumnezeu este acesta, al cărui țel suprem al creației era omul, dar care a avut nevoie de miliarde de ani, ca să-i dea naștere, și aceasta pe un drum de moarte și stricăciune, un drum pe care numai cel mai tare supraviețuiește în lupta pentru existență, un drum cu mii de nereușite și străzi înfundate, cu mii de specii sortite pieirii („fără succes“), până când în cele din urmă după înălțări și căderi a ajuns la țintă (omul)? Este acesta Dumnezeul Bibliei?

Fără să luăm în considerare ce gândesc mulți învățători creștini că trebuie să spună elevilor lor, problema stă înaintea noastră în toată dimensiunea ei: Ce este de fapt adevărat: creația sau evoluția? Cu adevărat, ambele nu pot fi adevărate, vom vedea aceasta mai clar. Tu te-ai lăsat într-un fel oarecare înșelat. Numai una din cele două este adevărată:

- Ori ai auzit și ai crezut din copilărie, că Dumnezeu a făcut lumea în șase zile, dar aceasta te-a indus în eroare, căci acum auzi de la „oameni, care trebuie să știe“, că este o realitate științifică general recunoscută, sigură, că toate lucrurile și toate organismele au luat naștere prin evoluție;

Ori contrariul:

- Mulți învățători și probabil și preotul tău ți-au spus, că toți savanții cred în evoluție și că evoluția a fost dovedită științific. Aceasta ai acceptat-o totdeauna, cu toate că *nu este adevărat* ce spun ei. Dumnezeu atotputernic ne-a revelat, că lumea nu a luat naștere prin dezvoltare, ci ea a fost creată. Și El poate ști, căci El Însuși a făcut-o.

Pe cine să crezi? O carte religioasă învechită, lipsită de orice speranță, ori științele naturii ultramoderne? Ce să crezi tu acum? O evoluție inventată de oameni, care nu este acoperită cu fapte, sau ce spune Biblia, Cuvântul desăvârșit, care vine direct de la Creator?

Ce este de fapt adevărat: creația sau evoluția?

Bluf

Mă tem că cei mai mulți învățători de biologie – chiar dacă ei se numesc creștini sau nu – povestesc în prezent elevilor lor, că evoluția este o realitate științifică, de care nu se îndoiește niciun singur savant. Să nu crezi că învățătorii mint pe elevii lor, desigur, nu. Ei cred realmente, că evoluția este o realitate științifică. Nu că ei înșiși au cercetat, căci cu regret cei mai mulți învățători de biologie nu au studiat cu adevărat amănunțit așa-numitele dovezi ale existenței evoluției! Aceasta sună probabil ciudat, și totuși este așa. Evoluția este un domeniu special, pe care numai puțini biologi îl studiază amănunțit.

De unde atunci învățătorii de biologie „știu“ cu toate acestea așa de sigur că ei descind prin evoluție din cele mai simple organisme? Ei cred aceasta, deoarece oameni cu renume spun aceasta. Ei au învățat să privească evoluția ca fapt științific, fără să fi studiat amănunțit „dovezile“. În afară de aceasta, probabil niciodată nu au întâlnit un biolog, care să gândească altfel, deci ...

Dar ști tu ce este așa de comic în toate acestea? Cu cât cineva știe mai puțin despre evoluție, cu atât crede mai mult în ea! Specialiștii în evoluție sunt din fericire încă cercetători foarte prudenți, foarte critici. Dar elevii lor, care au auzit numai de evoluție și care încă niciodată nu au văzut ceva din problemele extrem de încurcate, care sunt legate de credința în evoluție, ei nu au nici un fel greutăți cu ea și devin foarte repede iritați, când cineva spune ceva împotriva. Și ceea ce este cel mai comic (sau mai bine spus, cel mai trist) este, că se pare că mulți preoți și teologi, care nu au nimic absolut din biologie, sunt pe drumul cel mai bun să devină cei mai entuziasmați apărători ai teoriei evoluționiste. Sărmani vizitatori ai bisericii!

Da, și elevii de la școlile superioare, care înțeleg și mai puțin din probleme decât studenții la biologie, devin de asemenea apărători înflăcărați. Eu însumi am fost o perioadă de timp profesor de biologie într-o școală creștină. Și iată că, nu eu am încercat să conving pe mielușii sărmani de credința în evoluție, ci ei căutau să mă convingă pe mine cu ea! Învățătorul de la școala generală, care absolut deloc nu a studiat evoluția, și învățătorul de religie al celor care urmau să

fie confirmați, care repetă papagalicește ceva despre evoluție, au stricat pe tineri în așa măsură, că ei mă priveau cu neîncredere și compătimire, atunci când le-am spus că eu nu cred nici un cuvânt din poveștile pe care ei le-au învățat.

Acum vrem să privim ursul, pe care învățătorul vostru, desigur cu toată sinceritatea, l-a legat de voi.

- A spus el, că nici un biolog rațional nu se mai îndoiește de evoluție?

Aceasta este un bluf curat. Probabil că el gândește aceasta, dar nu este așa. În orice caz eu nu cred în aceasta, cu toate că am studiat amănunțit așa-zisele „dovezi“. Totodată eu fac cercetări științifice în ambele domenii ale biologiei, care au adus „dovezile“ cele mai puternice pentru evoluție, și anume embriologia (învățătura despre dezvoltarea organismelor nenăscute) și genetica (teoria eredității).

Și eu nu sunt singurul care se îndoiește. Eu sunt de mai mulți ani membru în Creation Research Society (societatea pentru cercetarea creației), la care pot fi membri numai naturaliști specializați în științele naturii cu diplomă de studii superioare, care cred în creație așa cum o descrie Biblia, și prin urmare resping evoluția. Mai mult de cinci sute de savanți sunt membrii ai acestei societăți și printre ei sunt biologi, chimiști, fizicieni, doctori și profesori. Am cunoscut personal pe mulți din ei și te pot asigura, că cu certitudine sunt oameni „raționali“, care sunt absolut întregi la minte. Unii din ei au obținut un mare renume în domeniul lor de cercetare, așa cum este profesorul John N. Moore de la Universitatea din Michigan.

Deci nu te mai lăsa înșelat, că *toți* naturaliștii specializați în științele naturii cred în evoluție! Numai în Olanda și Germania sunt o duzină care nu cred în evoluție. Privește numai înapoi în istorie. Ai auzit tu la școală de Faraday? De Amxwell? De lordul Kelvin? De Louis Pasteur? Toți au fost personalități renumite – dar toți au fost „creaționiști“ (oameni care cred în creație) convinși, care au combătut energic evoluționismul venit de la Lamarck și Darwin.

- Al doilea bluf, care ți se vinde la școală, este acela, că evoluția este o „realitate“ științifică.

Aceasta are iarăși loc, cel puțin așa vrem noi să sperăm, cu bună credință. Și cu toate acestea oricine gândește simte că aceasta nu se poate spune. Chiar așa de simplu nu este cu „realitățile“. Este o realitate că soarele răsare? Da, desigur, dacă începem să ne îndoim de aceasta, atunci putem renunța la știință, căci în acest caz nu mai putem avea încredere în organele noastre de simț.

Este o realitate rotația anotimpurilor? Da, desigur, căci în primul rând această rotație are încă loc, o putem observa în jurul nostru, și în al doilea rând știm din amintire și din cărțile de istorie că această rotație a anotimpurilor a avut loc și în trecut. Este o realitate, că a avut loc războiul de treizeci de ani? Aici este mai greu, căci acest război nu mai durează și nici nu mai trăiesc oameni care să fi trăit acest război, sau o parte din el. Aici nu ne mai sunt de folos organele noastre de simț. Și cu toate acestea noi credem că a avut loc un război de treizeci de ani, deoarece avem încredere în sursele istorice ale timpului acela. Este o realitate că a existat un război al grecilor împotriva Troiei, așa cum îl descrie poetul grec Homer? Aici devine și mai greu. Căci noi nu acordăm aceeași încredere corectitudinii descrierii istorice făcută de Homer. Unii spun: a avut într-adevăr un astfel de război, dar Homer și contemporanii lui au adăugat la acesta o mulțime de fantezie. Alții afirmă: Nu, niciodată nu a avut loc un război, pe acesta l-au inventat grecii.

Ce putem învăța din aceasta? Întrebarea, dacă noi privim sau nu un anumit eveniment istoric (și un astfel de eveniment pare să fie evoluția!) ca pe o „realitate“, depinde de răspunsul la întrebarea: Cât de demne de încredere sunt sursele mele istorice? Și dacă se presupune că aceste evenimente istorice au loc și astăzi, atunci desigur pot pune o a doua întrebare: Se poate vedea astăzi în jurul meu acest proces? Tot așa este și cu evoluția. Cea mai mare parte a evoluției trebuie în mod normal să fi avut loc atunci când nu exista nici un om. Drept urmare nu era nimeni prezent, care ar putea să relateze ca martor ocular ceva despre aceasta. În privința aceasta

nu avem nici o scriere. Avem însă alte surse istorice, și anume straturile de pământ și fosilele cuprinse în ele. Ști desigur că scoarța pământului se compune din mai multe straturi diferite, care trebuie să se fi format succesiv, și că fosilele întâlnite în acestea sunt resturi pietrificate de plante și animale.

Deci cele două mari întrebări sună în felul următor:

1. Dau straturile de pământ și fosilele dovada că în trecut a existat o evoluție de la organismele inferioare la cele superioare?
2. Dă natura, așa cum este ea în prezent, dovada, că și astăzi are loc o astfel de evoluție, și dă ea indicii despre felul cum decurge acest proces evolutiv?

Evoluționiștii răspund cu tărie la aceste întrebări: „Da“, și trag concluzia: de aceea evoluția este o realitate științifică. Dar eu răspund tot așa de tare la această întrebare: „Nu“, și trag concluzia: de aceea evoluția nu este o realitate științifică. Voi dovedi imediat, de ce eu pe drept pot spune aceasta.

Spune și învățătorul tău, că evoluția este o realitate științifică? Aceasta este un bluf real; și aceasta este ușor de arătat, căci poți foarte ușor să-l demaști. Nu prin aceea că tu contrazici cu încăpățănare pe omul bun, căci el este oricum biolog, și tu ești numai un școlar neștiutor. Tu trebuie numai să-i pui câteva întrebări simple. Nu ca să-l pui la înghesuală, ci ca să poți avea dovada, că este adevărat ce îți spun eu.

Întrebă-l de exemplu următoarele: „Îmi puteți da câteva exemple, unde noi putem observa și astăzi evoluția?“ Atunci probabil el va da câteva exemple, dar toate acestea vor fi cazuri care arată că plantele și animalele pot trece prin *schimbări* ereditare (vezi mai târziu), dar niciodată, că organisme superioare pot lua naștere din organisme inferioare, căci *aceasta* este de fapt evoluția. Tu nu cedezi și spui învățătorului tău, că încă nu ești mulțumit. Tu vrei exemple de evoluție a organismelor superioare din organisme inferioare, pe care noi le putem observa astăzi. Învățătorul tău îți va povesti probabil atunci, că această evoluție înaintază așa de încet, că noi nu o putem observa. Tu nu cedezi și întrebi mai departe, dacă în miile de ani care au trecut oamenii au putut observa cumva o dezvoltare așa de foarte lentă. Probabil răbdarea învățătorului tău a ajuns deja la capăt, dar în orice caz tu poți trage concluzia pentru tine, că niciodată nimeni nu a observat o evoluție reală.

Altă dată, când se va oferi ocazia, poți proba o altă întrebare. El afirmă, că fosilele arată, că toate organismele superioare au rezultat din cele mai inferioare organisme. Acum nu contrazice imediat! Pune numai câteva întrebări simple. Încearcă de exemplu cu acestea:

„Cum arată fosilele că plantele și animalele sunt înrudite, deci că descind din aceleași organisme?“

„Cum arată fosilele că speciile împărăției animale (de exemplu viermii, moluscele, celenteratele, antropoidele, vertebratele) sunt înrudite?“

„Cum arată fosilele, că plantele cu flori au luat naștere din plante inferioare?“

„Cum arată fosilele că mamiferele au luat naștere treptat din vertebrate inferioare?“

Învățătorul tău poate da răspunsuri diferite: el se poate învârti ca pisica în jurul terciului fierbinte, el poate spune sincer, că nu știe, sau poate spune sincer că aceste dovezi de la fosile nu există; pur și simplu este așa. Probabil că atunci vei avea încă curajul să întrebi, cum de poate el afirma, că aceste puncte sunt totuși „realități“ științifice, în timp ce nu există nici cele mai mici indicii pentru aceasta!

Tu îl mai poți întreba, ce indici fosiliare sunt pentru descendența omului din strămoși din neamul maimuțelor. Firește te vei aștepta ca el să înceapă să țină un discurs lung despre Neandertaler și despre un domn fosilă Pithekanthropus („omul maimuță“), deoarece este pe deplin posibil ca el să nu cunoască cercetările mai noi despre acest punct. El nu va ști că aceste nume cu rezonanță nu mai au absolut nici o importanță cu privire la întrebarea, dacă omul descinde din mamifere din specia maimuțelor. Este de asemenea foarte posibil că el nu cunoaște ultimele descoperiri ale Dr. Richard Leakey în Africa. Cu toate că Leakey însuși este un

evoluționist, el a trebuit în anul 1973 să recunoască, că descoperirile lui proprii de oase omenești fosilizate au făcut dintr-o lovitură *toate* teoriile existente despre descendența omului total fără valoare și că el nu are de oferit nici o altă teorie în locul acestora ...

A treia posibilitate nu există

Există desigur un șir de biologi care înțeleg foarte bine tot ce am spus eu. Nu „creaționistii“ (cei care cred în creație) au apucat din aer aceste lucruri, ci evoluționiști convinși au îndemnat de mai multe ori la precauție. Ei au atras atenția cu toată seriozitatea la afirmațiile vagi și nedovedite din interiorul teoriei evoluționiste și la multe realități care sunt în contradicție cu ea. Observi, *aceștia* sunt oamenii de știință prudenți și critici, care cunosc realitatea! Știu despre un profesor universitar, el însuși este evoluționist, care în mod regulat a verificat pe studenții lui, ca să vadă ce știau ei realmente despre „dovezile“ referitoare la evoluție, și înainte de toate și dacă ei aveau o imagine clară despre toate realitățile care vorbesc *împotriva* evoluției! Îmi doresc ca mai mulți învățătorii de biologie să vorbească elevilor lor în felul acesta nepărtinitor și critic despre doctrina evoluționistă (dacă trebuie neapărat să vorbească ...).

Dar cum se face căci chiar specialiștii, care cunosc exact afirmațiile nedovedite și dovezile împotriva evoluționismului, cu toate acestea sunt evoluționiști convinși? Deoarece pur și simplu ei *trebuie* să fie! Cercetătorii istoriei se pot certa cu privire la faptul că războiul troian a avut loc sau nu. Și dacă acest război nu a avut loc, nu contează, nu se întâmplă nimic. Dar cu privire la evoluție este cu totul altfel. Imaginează-ți că nu a avut loc nici o evoluție, și atunci ce este de făcut? Atunci toți oamenii de știință trebuie să înceapă să creadă că cerul și pământul, plante, animale și oameni au fost create de Dumnezeu! Și aceasta nici măcar în vis nu place celor mai mulți. Atunci cred mai bine în evoluție, chiar dacă pentru aceasta sunt puține sau lipsesc total dovezi și chiar dacă oricât de mare ar fi numărul realităților care sunt în contradicție cu această credință. Ei *trebuie* pur și simplu să creadă în evoluție, căci o a treia posibilitate nu există.

Acum probabil vei protesta cu voce tare. Probabil ai învățat la școală:

- că credința în evoluție se bazează pe rezultatele cercetărilor științifice moderne și deci sunt „științifice“,
- că credința în creație este o credință religioasă, dedusă din cărți religioase vechi, și deci este „neștiințifică“.

Sună foarte plauzibil, și astfel de afirmații au pricinuit pagube enorm de mari. Dar ele sunt absolut false. Îți voi numi câteva realități verificabile, pe care să nu le uiți niciodată.

1. Credința evoluționistă nu este nicidecum modernă. Ea este tot așa de veche ca și omenirea. Egiptenii, babilonienii, grecii și romanii aveau deja această credință, și după aceea, prin apariția creștinismului, această credință păgână, primitivă, a fost pentru un timp înăbușită. Însă când în secolul trecut (secolul 19 – n. tr.) pretutindeni s-a ridicat o împotrivire mare față de credința creștină, s-a scos din cămară și această superstiție păgână și a fost îmbrăcată într-o haină modernă.
2. Tot așa a fost și la Darwin. El nu a crezut în evoluție pe baza multelor lui cercetări, ci el a crezut neclintit în evoluție *înainte* ca el să înceapă cu cercetările lui enorme. El a făcut aceste cercetări în principal pentru a lupta împotriva credinței în creație. În afară de aceasta, astăzi nimeni nu mai crede în teoria evoluționistă în forma pe care a prezentat-o Darwin; deci tu cu greu vei putea afirma că credința lui în evoluție este justificată prin teoria lui (falsă). În afară de aceasta se poate spune, că credința *lui* în evoluție era mai justificată decât cea de astăzi, căci în timpul *lui* nu se cunoșteau încă multele realități care sunt în contradicție cu evoluția. Și noi știm astăzi, că multele preziceri, care s-au făcut atunci pe baza teoriei, nu s-au împlinit.
3. Chiar și atunci când tu citești scrierile actuale ale evoluționiștilor, vezi că credința evoluționistă nu se bazează pe rezultate științifice, ci pe teze filozofice și umaniste. Unii recunosc sincer, că ei, chiar dacă toate teoriile evoluționiste (care explică procesul evoluționist) s-ar dovedi false, ei vor crede totuși în continuare în evoluție. Este deci clar, că

această credință nu este „științifică“, ci ea se bazează pe o anumită concepție despre viață. Unii mărturisesc chiar deschis, că ei cred în evoluție, deoarece ei resping concepția, că Dumnezeu a creat totul. Cunosc o carte a unui profesor More, care enumeră deosebit de multe și grele îndoieli împotriva teoriei evoluționiste, una mai nimicitoare decât cealaltă. Dar în încheiere el spune, că el crede în continuare în evoluție, deoarece el are o puternică repulsie față de singura cealaltă alternativă: o creație prin Dumnezeu ...

4. Este deci o totală absurditate, când se afirmă că credința evoluționistă este mai științifică decât credința creaționistă. Ambele sunt la fel de „modă veche“, ambele se întemeiază în același fel pe o anumită concepție despre viață. În natura lor cea mai profundă diferență este următoarea: credința creaționistă se bazează pe credința în Dumnezeu și în Biblie, credința evoluționistă se bazează pe o îndepărtare de Dumnezeu și de Biblie.

Ce este deci adevărat: creația sau evoluția? Aceasta depinde de o altă întrebare: crezi tu că Biblia este Cuvântul inspirat, infailibil al lui Dumnezeu? Dacă nu crezi, atunci tu respingi realitatea creației, așa cum Dumnezeu ne-a revelat-o, și atunci nu-ți mai rămâne nimic altceva, decât credința evoluționistă primitivă, păgână. O a treia posibilitate nu există. În orice caz tu *trebuie să crezi* – aceasta are loc nu numai în Biserică.

Frunze care se clatină

Întipărește-ți deci bine în memorie: credința creaționistă și credința evoluționistă ca atare sunt la fel de științifice – sau de ne-științifice, dacă vrei. Abia după ce ai înțeles aceasta vine întrebarea următoare: Care dintre aceste două convingeri de credință este în concordanță cu realitatea, pe care noi o cunoaștem? Să nu crezi, că pe pământ este vreun om, care se așează în liniște și obiectiv studiază realitățile, ca apoi bine gândit să se decidă pentru una din cele două convingeri de credință. Noi nu suntem nicidecum obiectivi, căci noi ori credem în Biblie ca fiind Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu și deci în creație, ori respingem Biblia și drept urmare credem în evoluție.

Cu toate acestea îndrăznesc să afirm, că realitatea adevărată, recunoscută, are mai mult a face cu credința creaționistă decât cu credința evoluționistă. Spun aceasta cu deplină convingere, chiar dacă cei mai mulți biologi consideră că realitatea ar vorbi mai mult în favoarea credinței evoluționiste. Nu este de fapt absurd, că atât creaționiștii cât și evoluționiștii au aceleași realități la dispoziție, și cu toate acestea consideră că aceste realități sprijină în mod deosebit concepția lor proprie? Dar aceasta este posibil: poți fi așa de încâlcit într-o anumită părere, că nu mai ai ochi pentru realitățile care vorbesc împotriva.

Vreau să redau un exemplu, pe care îl folosește cu plăcere Dr. Donald Chittick, un creaționist american, așa cum el însuși mi l-a povestit. El întreabă câteodată pe elevii lui: „Știți voi cum ia naștere vântul?“ Atunci, desigur unul spune: „Vântul ia naștere prin aceea că aerul dintr-un loc cu presiune ridicată curge spre locul cu presiune scăzută.“ „O, nu“, spune Chittick atunci, „voi nu sunteți la curent. Aceasta este o teorie învechită. Noi am descoperit de curând, că ramurile și frunzele copacilor fac o mișcare, și prin aceasta ia naștere o curgere de aer: acesta este vântul. Încercați să contraziceți această teorie nouă!“

Elevii încep să-și bată capul. Un isteț spune: „Dar vânt este și în locurile unde nu sunt copaci.“ Chittick răspunde atunci: „Te-ai gândit bine, dar aceasta nu spune nimic; căci acest vânt vine de undeva, și acolo sunt copaci cu frunze care se mișcă!“ Desigur, uneori vine câte un școlar cu un contraargument. Însă atunci Chittick uluiește cu ultimul său atu și spune: „O, tineri, vorbiți lucruri așa de demodate, deoarece voi nu cunoașteți evoluțiile cele mai noi. Nu știți, că oamenii au fost pe lună? Deci, ei au descoperit, că pe lună nu este absolut deloc vânt. Și din ce cauză este așa? Acolo nu sunt pomi și frunze mișcătoare!“

După aceea Chittick devine sobru și spune: „Vedeți, exact așa fac evoluționiștii. Ei au o teorie, cu care o mulțime de fapte sunt în concordanță. Însă aceasta nu dovedește nicidecum, că teoria este corectă, căci toate aceste fapte sunt tot la fel de bine în concordanță cu o „teorie“ total

contrară, și anume cu credința creaționistă. Nu vă lăsați uluiți de așa-numitele ultimele descoperiri, care sunt în concordanță cu ideile evoluționiste, căci o astfel de concordanță nu dovedește niciodată ceva.“

El are dreptate. Ia numai un exemplu. Este o realitate, că un plan constructiv minunat străbate întreaga împărăție vegetală și animală, așa de măreț, că împărăția vegetală și animală se poate împărți în seminții, clase, ranguri, familii, etc. Privește, spune evoluționistul triumfând, aceasta corespunde în totul concepției mele. Dacă toate organismele au înaintași comuni, atunci eu trebuie să pot cunoaște astăzi înrudirea lor în construcția și modul de viață al lor. Deci, omul are dreptate. Corespunde în mod grandios cu teoria lui. Numai că ... aceasta nu dovedește nicidecum că el are dreptate, căci înrudirile sunt în concordanță minunată și cu credința creaționistă, deci cu tabloul biblic despre un Dumnezeu al ordinii, care a creat lumea după un plan desăvârșit și armonios. Realitățile sunt în concordanță cu ambele concepții; deci suntem tot așa de departe ca și mai înainte.

Cine are deci dreptate? Este o explicație „mai științifică“ decât cealaltă? Nonsens. O explicație este *mai atrăgătoare* decât cealaltă, nu din motive științifice, ci în funcție de concepția despre viață pe care o are cineva. Este desigur o diferență cu privire la valoarea științifică a celor două interpretări. Pe baza ideilor evoluționiste ne-am aștepta la mult mai multe forme intermediare între diferitele plante și animale, prin care grupările între speciile de plante și animale nu ar fi așa de strict delimitate una de alta, așa cum de fapt este cazul. Și nici nu am găsi așa de multe concordanțe între grupele de organisme, care din alte motive sunt privite pe departe ca fiind înrudite. Așa au de exemplu animalele vertebrate și sepiile ochi foarte asemănători – o minune de necrezut pentru evoluționistul, care consideră aceste grupe ca fiind foarte îndepărtate una de alta! Pentru creaționist aceasta nu este nici o problemă. El înțelege că Dumnezeu a dat anumitor animale, care vor trăi în condiții asemănătoare de viață, anumite asemănări în construcția lor (dependente de aceste condiții), în timp ce aceste animale se deosebesc foarte mult din alte puncte de vedere.

Acesta este numai *un exemplu*. Ce am încercat să clarific, este următorul: nu te lăsa dus în încurcătură prin afirmația că nenumăratele observații din natură ar fi în concordanță deplină cu credința evoluționistă. Aceasta nu spune absolut nimic, atâta timp cât tu nu ai verificat, dacă exact aceleași observații nu sunt tot așa de bine (dacă nu chiar și mai bine!) în armonie cu credința creaționistă. Și pe baza argumentelor științifice eu personal sunt de părere, că credința creaționistă este mai mult în armonie cu realitățile.

În privința aceasta evoluționismul este de fapt un simplu castel mare de cărți de joc. Biologul, geologul sau oricare alt specialist cunoaște locurile slabe ale specialității sale cu privire la credința evoluționistă (și mulți recunosc aceasta), dar nu-și face gânduri în privința aceasta, căci el gândește: dovezile colegilor mei din alte specialități sunt suficient de puternice. Dacă fiecare gândește așa, atunci desigur se primește un balon de săpun splendid. Contrazice argumentele unei specialități, și atunci se vor ascunde sub argumentele celeilalte specialități. Taie un braț de capturare al monstrului evoluție și vei fi înfășurat de celelalte brațe de capturare. Adu obiecții științifice, cât vrei de multe; se vor întocmi „teorii ajutătoare“ perspicace, ca să „explice“ toate realitățile care contrazic teoria sau să le dezbată sau ... pur și simplu să le conteste. Singurul lucru, care are sens, este: pășește împotriva evoluționismului pe toate fronturile împreună cu o oștire de creaționiști. Și totuși ... nici măcar aceasta nu are sens, căci evoluționiști ne-au spus deja mai dinainte, că chiar dacă toate teoriile lor se vor scufunda ca un vapor, ei vor prefera totuși în continuare credința evoluționistă. O astfel de aversiune au ei împotriva credinței creaționiste! Ei vor mai bine teoria „frunzelor care se mișcă în vânt“ ...

Medicamente amare

Dacă ideea evoluționistă este corectă, atunci evoluționiștii trebuie să ne facă să credem aceasta pe baza argumentelor științifice. Două lucruri ar trebui ei să ne lămurească:

- Se cunoaște în biologie un „mecanism“ prin care organismele cele mai simple, inferioare, se pot transforma treptat în organisme mai superioare, mai complexe? Un astfel de mecanism ar trebui să fie în domeniul *geneticii* (teoria eredității).
- Oferă fosilele realmente tabloul unei dezvoltări treptate pe parcursul a milioane de ani de la organismele inferioare spre cele superioare? Cercetarea fosilelor face parte din domeniul *paleontologiei* (știința despre organismele care au pierit, sau pietrificat).

Cu privire la aceste întrebări, în secolul trecut (secolul 19 – n. tr.) era mult optimism în privința aceasta și se credea că răspunsurile se pot găsi repede. Deci, răspunsurile le avem, și ambele sunt foarte clare: ... Nu! Aceasta trebuie desigur s-o dovedesc – cât de amare sunt aceste pile chiar și pentru evoluționistul cinstit, competent.

1. Realmente noi cunoaștem astăzi anumite reguli de bază după care o anumită „populație“ (grupă, asociație), de exemplu a unei anumite specii de animale, poate face treptat un anumit număr de schimbări ereditare pe parcursul generațiilor succesive. Predispozițiile ereditare ale organismelor vii sunt ancorate în așa-numitele *gene*. Acestea sunt structuri mici în nucleele celulelor corpului și în celulele de reproducere. Prin anumite influențe exterioare anumite gene pot trece prin anumite schimbări (mutații). Prin aceasta genele încep să lucreze altfel, și anume aproape totdeauna mai rău, sau chiar nu mai lucrează deloc. Organismele cu astfel de gene pot de aceea de cele mai multe ori greu să se impună, mor timpuriu, sau capacitatea lor de reproducere este limitată.

Evoluționiști afirmă deci, că evoluția ia naștere prin aceea că din când în când au loc mutații, care într-o anumită împrejurare sunt favorabile și dau organismului posibilități mai bune de autoafirmare. Deci, realmente aceasta are loc în mod izolat; în condiții de mediu schimbate o anumită mutație poate întâmplător să fie mai favorabilă și atunci vedem că organismele care nu au mutația, dispar treptat din populație. Dar aceasta este de necrezut de rar și atunci în mod obișnuit numai trecător, și aceasta de cele mai multe ori din cauză că omul schimbă drastic mediul. În afară de aceasta, aceasta arată numai că populațiile pot fi supuse anumitor „oscilații“, dar aceasta nu are nimic, absolut nimic a face cu întrebarea cum pot lua naștere organisme superioare (deci cu o construcție mai complicată, mai perfecționată) din organisme inferioare! Specialiștii în teoria eredității sunt deja de mult convinși, că „mecanismele ereditare“ din organismele vii nu aspiră să schimbe populația, ci tocmai ca s-o mențină uniformă și constantă pe cât posibil. În interiorul unei astfel de populații sub influența condițiilor de mediu pot avea loc tot felul de variațiuni, dar aceasta este cu totul altceva decât dacă o populație întregă s-ar dezvolta pe o treaptă de evoluție superioară.

Acest punct trebuie să-l înțelegi foarte bine, căci aici au loc multe înșelătorii. Cele mai multe „dovezi“ biologice, care sunt citate în manualele cu privire la evoluție, se referă la astfel de schimbări în *interiorul* populației. Noi numim aceasta într-adevăr micro-evoluție, dar chiar și aceasta induce în eroare, căci în realitate aceasta nu are nimic a face cu evoluția. Sunt pur și simplu „variațiuni“, schimbări; „oscilații“, nu „progrese“. Toate aceste dovezi triumfale pentru *micro-evoluție* nu au nimic a face cu întrebarea, cum va putea avea loc vreodată *macro-evoluția*, deci cum pot lua naștere mamifere din reptile, amfibii din pești, și așa mai departe. Tot ce noi știm din teoria eredității face cel mult să știm, că astfel de evoluții sunt total imposibile.

Vreau să dau un exemplu de astfel de inducere în eroare. Dacă vizitezi muzeul de științe naturale din New York, vei găsi reproduse printre altele o serie de cai fosilizați, care chipurile au evoluat treptat unul din altul pe parcursul sutelor de mii de ani. Seria începe cu un animal mic, care încă în mod normal are zece degete la fiecare picior. Animalele următoare din serie cresc treptat în mărime, în timp ce numărul de degete scade treptat până rămâne numai degetul de la mijloc și acesta este cunoscuta copită a calului. Nu este aceasta o dovadă minunată a evoluției?

Ar trebui să se creadă așa, căci această istorie a calului este una dintre cele mai populare argumentări pentru evoluție.

Dar cum stau de fapt lucrurile în realitate? Presupune că succesiunea este corectă, că ultimii cai ai acestei serii s-au dezvoltat cu adevărat din primii cai ai seriei. Avem prin aceasta o dovadă pentru evoluție? Nicidecum, căci ei sunt toți cai! Seria arată câte variațiuni cu tema „cal“ sunt posibile, dar nu cum organismele superioare se pot dezvolta din organisme inferioare. Dacă se privesc degetele, atunci se observă mai degrabă degenerare decât evoluție. Dar ceea ce este și mai grav este, că nu există nici măcar o singură dovadă, că acești cai s-au dezvoltat unul din altul în această succesiune! Sunt indicii pentru faptul că în timpul primelor animale (deci ale celor „mai bătrâne“) din serie existau deja animale care arătau modern. Aceste fosile de cai vin din diverse părți ale pământului (cum deci au putut acești cai să se dezvolte unul din altul?) și descoperiri a căror succesiune în timp este absolut nesigură.

Nu este o rușine, că publicului larg i se prezintă astfel de lucruri și în felul acesta îl convinge că evoluția ar fi o realitate? În afară de aceasta tu poți vedea multe alte absurdități în astfel de muzee și în cărțile populare. Cum consideri reproducerea frumoasă a omului preistoric, a monștrilor sălbatici cu înfățișare de maimuță? Curată înșelătorie! Este pe deplin imposibil, ca pe baza căpățânii și oaselor să stabilești cum a arătat fața, părul, culoarea pielii și așa mai departe a cuiva. Cu siguranță știi, că Neandertaler au fost glorificați mult timp ca fiind una din verigile de legătură cele mai importante între maimuță și om. Pe reproduceri au fost prezentați ca oameni-maimuță dezordonați. Dar treptat oamenii de știință au ajuns la concluzia, că dacă noi astăzi am întâlni un Neandertaler într-un supermarket, probabil nici nu-l vom recunoaște! Și acum rămâne numai de sperat, că învățătorul tău a luat deja cunoștință despre aceasta și că el nu vă va spune astfel de povești vechi ...

2. Prin aceasta am ajuns ca de la sine la întrebarea următoare, și anume, ce ne spun fosilele. Tu înțelegi desigur, că la toate aceste puncte eu pot să mă ocup numai foarte pe scurt și superficial. Dar nu este așa de rău, căci în școală ți se spune că evoluția este o realitate și „dovezile“ pentru aceasta sunt de asemenea date numai foarte scurt și superficial. Aș fi bucuros dacă ai recunoaște că poate fi și altfel decât afirmă cei mai mulți învățători de biologie și de religie.

Ști că scoarța pământului constă dintr-un număr mare de straturi, pe care noi le numim „straturi de pământ“. Ele iau naștere prin aceea că roci fluide vin din pământ (de exemplu prin vulcani) și se întăresc sau că vântul suflă nisipul și îl depozitează undeva sau că ghețarii îngrămădesc nisip sau argilă, și înainte de toate și prin scufundare de nisip, argilă, calc, și așa mai departe, în lacuri, mări și fluvii. În ultimele forme de straturi de pământ întâlnim numeroase resturi pietrificate de plante și animale, care au trăit odinioară pe pământ. Mai ales părțile tari cum ar fi carcase, carapace și oase se „fosilizează“ (pietrifică) ușor, așa cum spunem noi.

În mod normal straturile de pământ de jos sunt desigur cele mai vechi și cele superioare sunt cele mai tinere. Afirmăția evoluționiștilor este: în straturile cele mai de jos (deci cele mai vechi) întâlnim organismele cele mai simple fosilizate, și în măsura în care venim spre straturile superioare (deci cele mai tinere), alături de organismele inferioare găsim și organismele superioare, mai complicate. Toate aceste straturi de pământ, care conțin fosile, cuprind o perioadă de aproximativ 600 milioane de ani (așa se afirmă), și în această perioadă de timp vedem cum istoria vieții începe cu cele mai simple organisme și pe parcursul sutelor de ani apar mereu organisme mai superioare.

Minunat, nu-i așa? Nu este aceasta dovada cea mai frumoasă a evoluției? Cu certitudine, ... dacă povestea ar fi și adevărată! Se povestește într-adevăr de cele mai multe ori așa, dar și aceasta este inducere în eroare. Spune liniștit, că nici un cuvânt nu este adevărat din toată această istorie. Niciunde pe întreg pământul nu vei găsi că straturile de pământ stau așa unul peste altul, că în straturile de jos se găsesc organismele cele mai inferioare și în straturile superioare se găsesc organismele cele mai inferioare și cele mai superioare. În straturile care sunt considerate ca fiind straturile cu fosilele *cele mai vechi*, se întâlnesc nu numai organisme inferioare, ci s-au

descoperit că *toate* grupele importante ale împărăției animale sunt deja prezente! Cu excepția mamiferelor, dar acestea apar *fără* dovezi de forme intermediare deja în straturile care urmează.

De unde vin toate aceste grupe de animale diferite? Unde sunt înaintașii comuni, pe care ar fi trebuit să-i aibă, conform teoriei? Dacă teoria este adevărată, atunci lipsește trei sferturi, după alții chiar nouă zecimi din istoria vieții! Care este cauza, că fosilele animale lipsesc din această perioadă enorm de lungă? S-ar putea cumva, ca înaintașii comuni să nu fi existat niciodată ...?

Dar tu gândești desigur, că straturile cele mai vechi în orice caz sunt cele mai de jos. O, nu, absolut nu! Ordinea straturilor de pământ poate fi total inversă: straturi cu fosile ale organismelor superioare pot fi cel mai jos, și straturi cu exclusiv organisme simple pot fi în partea de sus. Uneori se poate vedea clar, că straturile au fost puse peste cap printr-un fel de cutremure, dar deseori lipsește orice urmă de astfel de răsturnări enorme în scoarța pământului. Ar trebui deci în mod onorabil să se tragă concluzia, că evident straturile s-au constituit în ordinea în care se întâlnesc. Cum îndrăznesc atunci geologii evoluționiști, ca, cu toate acestea, să afirme că straturile de pământ au fost răsturnate?

Da, aceasta este o chestiune penibilă. Cum constată un evoluționist vechimea unui strat de pământ? Pe baza materialului din care acesta este alcătuit nu se poate vedea aceasta. În ordinea straturilor de pământ în mod evident el nu are nici un punct de reper, căci așa-numitele „cele mai tinere“ straturi pot fi în partea cea mai de jos și așa-numitele „straturi vechi“ pot fi în partea cea mai de sus. Desigur tu presupui, că el are anumite metode de măsurare speciale (probabil ai auzit de măsurători radioactive: vezi în continuare). Iarăși este greșit; pentru astfel de straturi nu-i folosesc la nimic metodele lui de măsurare. Dar cum poate el totuși vedea, dacă un strat este mai vechi, respectiv mai tânăr decât altul? Niciodată nu vei ghici aceasta: el recunoaște pe baza fosilelor care sunt cuprinse în acestea. Mai ales pe baza așa-numitor „fosile ghid“, care nu se întâlnesc așa de des și care sunt caracteristice pentru o anumită „perioadă“ geologică (așa se afirmă).

Nu este frumos aceasta? Dacă într-un strat se întâlnesc fosile simple (deci din organisme inferioare), atunci este un strat vechi, și dacă într-un strat se întâlnesc fosile organizate superior (de organisme superioare), atunci este un strat tânăr. Aceasta este spus foarte simplificat, dar în final va dezvolta în această direcție. Chiar și în articolele geologice savante s-a acceptat această enormă „concluzie în cerc“. Aceasta are loc în felul următor:

Cum se poate dovedi, că organismele superioare sunt mai tinere decât organismele inferioare? Răspuns: Prin aceea că organismele superioare se întâlnesc în straturi de pământ mai tinere decât se întâlnesc organismele inferioare.

Întrebare: Dar de unde se știe, care straturi sunt mai tinere și care sunt mai vechi? Răspuns: Se poate vedea pe baza fosilelor care se întâlnesc în ele: organismele superioare se întâlnesc în straturile mai tinere.

Întrebare: Dar cum se poate dovedi că organismele superioare sunt mai tinere decât organismele inferioare? Prin aceea, că primele se întâlnesc în straturile de pământ mai tinere decât se întâlnesc ultimele.

Întrebare: Dar de unde se știe, care straturi de pământ ... Mă opresc aici, căci ai observat deja demult, că ne învârtim în cerc. Și aceasta este dovada adusă de fosile!

Mai sunt însă nenumărate alte probleme neclarificabile cu privire la aceste dovezi pe baza fosilelor. Amintesc numai faptul, că dacă organismele primitive ar fi realmente primele care au apărut și la milioane de ani după aceea au apărut organismele superioare (dar nu este așa!), aceasta însă nu ar fi o *dovadă* în sine însuși că organismele superioare descind din organismele inferioare. Ca să faci aceasta credibil, geologii ar trebui să prezinte cel puțin mii de forme intermediare și de tranziție între diferitele grupe de animale și plante.

Cu câteva sute de ani în urmă s-a gândit cu optimism că se vor găsi „missing links“ (verigile de legătură care lipsesc), dar evoluționiștii renumiți încep acum să recunoască fără ocolișuri, că aceste verigi de legătură probabil nu au existat niciodată. Diferențele (de netrecut) și distanțele între diferitele grupe au fost odinioară tot așa de mari ca și astăzi, oricât de amare pile pentru evoluționiști sunt ele.

Dovedesc fosilele evoluția? Probabil ... dar numai pentru aceia care cred de nezguduit în evoluție. Oamenii lucizi știu mai bine.

Robinete de apă care picură

În ceea ce privește straturile de pământ și fosilele mai există desigur un punct care nu-ți este clar, și acesta este hocus-pocus cu milioanele și miliardele de ani. Învățătorul tău îți spune, fără mimică pe fața lui, că un strat de pământ are atâtea milioane de ani și fosila aceea are atâtea mii de ani. De unde știe omul bun aceasta? Aceasta el o are din scrierile evoluționiștilor. Și de unde iau ei aceasta? Ah, odinioară ei au scuturat acest număr de ani din braț; ei au avut nevoie de aceste milioane de ani pentru afirmațiile lor, că prin schimbări extrem de încet toate organismele superioare descind din organismele cele mai inferioare. Treptat învățați cunoscuți au dovedit însă că o astfel de descendență nu este de imaginat nici într-o perioadă de un milion de ori un milion de ani, dar ...

Însă după aceea au venit metodele de măsurare radioactivă, și atunci deodată s-a avut „dovada“ pentru milioanele de ani! Toate aceste metode de măsurare se bazează pe principiul, că se măsoară materiale care se transpun în așa numita „serie de dezintegrare radioactivă“, și apoi se măsoară viteza cu care această transformare are loc. Vreau să explic printr-un exemplu cum decurg toate aceste măsurători.

Imaginează-ți că am aici un rezervor foarte mare deasupra căruia este un robinet care picură. Măsoar și constat că într-o oră curge un litru de apă din robinet și că în rezervor sunt exact o sută de litri de apă. Întrebare: De cât timp picură robinetul? Aceasta nu este greu, vei spune tu. În rezervor sunt o sută de litri, în fiecare oră se strânge un litru de apă, deci robinetul picură de o sută ore. Complet greșit! Robinetul picură de abia zece ore. Tu trebuie să știi, că în rezervor era deja o cantitate mare de apă, înainte ca robinetul să înceapă să picure. La aceasta se adaugă, că în timp ce robinetul picura, cineva a golit câteva găleți de apă în rezervor, și în al treilea rând, la început robinetul a picurat mult mai puternic decât picură acum. Desigur, toate acestea tu nu le puteai ști. Dar ai fi putut să te gândești, că răspunsul tău ar fi trebuit să fie în felul următor: „Robinetul picură de o sută de ore, *dacă* inițial nu a fost deloc apă în rezervor și *dacă* nimeni nu a umblat la robinet și la rezervor și *dacă* robinetul a picurat totdeauna cu aceeași intensitate.“

Vezi, este o greșeală exact ca aceea pe care o fac evoluționiști. Ei fac așa, ca și cum ei ar putea măsura vârsta straturilor de pământ și a fosilelor, însă în realitate ei măsoară numai cantități de materie și vitezele de dezintegrare. Ca din aceasta să deduci vârsta, trebuie să se știe exact, cât de mari au fost inițial cantitățile din această materie (din care s-au format rocile sau fosilele), pe lângă aceasta, dacă factori exteriori nu au influențat procesul, și în al treilea rând, dacă viteza de transformare a fost totdeauna constantă. Greutatea cea mai mare constă în aceea, că de fapt noi nu putem face cu certitudine afirmații despre niciunul din cele trei puncte. Și dacă suntem nesiguri cu privire la un singur punct din cele trei, atunci înseamnă foarte simplu, că noi nu putem spune *un cuvânt* rațional despre vârstă.

La aceasta evoluționiști răspund desigur: „Da, dar dacă noi folosim metode foarte diferite și obținem aceleași rezultate, atunci putem fi foarte siguri, că am determinat vârsta reală.“ Aceasta este corect, dar cât de des s-a obținut această concordanță? Există un renumit craniu de om de la „înaintași“ foarte de demult, care poartă numele frumos de *Zinjanthropus*. Printr-o anumită metodă s-a „constatat“, că acest craniu are o vechime de $1\frac{3}{4}$ milioane de ani. Dar Dr. R. Whitelaw a arătat de curând pe baza metodei carbonului radioactiv, că vechimea acestui craniu poate fi de numai ... 10.000 de ani! O diferență destul de mare, nu-i așa?

Sunt lucruri și mai frumoase. În ultimii ani s-au aplicat metodele de măsurare radioactivă și la rocile vulcanice, despre care se știa sigur, că ele s-au format cu o sută sau două sute de ani în urmă, când au izbucnit vulcanii. Savanții, care nu știau nimic despre acestea, au trebuit să determine „vârsta“ acestor roci, și ce au găsit ei? Desigur, voi ghiciți deja: milioane și milioane de ani. Și aceasta a avut loc nu numai o singură dată, ci de mai multe ori, cu roci din toate părțile

lumii. Se poate ca ceva să fie principial greșit în aceste foarte renumite metode de determinare a vârstei, da, pe toată scala timpului geologic?

Încă un exemplu frumos. Am spus deja, că este nonsens să afirmi că credința evoluționistă este mai „științifică“ decât credința creaționistă. Dacă una din cele două este mai științifică, atunci aceasta se poate descoperi numai într-*un singur* fel rațional. Și acesta este următorul: când se începe cu o anumită cercetare, atunci, pe baza propriilor convingeri sau teorii, trebuie să se aibă îndrăzneala să se facă preziceri foarte clare cu privire la ceea ce se gândește că se va descoperi. Dacă apoi aceste preziceri nu se adevăresc, atunci teoria este de lepădat sau în orice caz a primit o crăpătură considerabilă. Iată, așa s-a făcut, atunci când au vrut să facă primele zboruri pe Lună cu echipaj uman! Evoluționiști afirmau că Luna are o vârstă de câteva miliarde de ani și în toți acești ani pe ea s-au sfărâmat meteoriți (și deoarece Luna nu are un înveliș de aer, ei nu se pulverizează sau nu se ard, înainte ca ei să atingă suprafața Lunii). De aceea pe Lună ar trebui să fie un strat gros de praf, care, măsurat după vârsta mare, ar putea fi de câțiva metri grosime. Aparatele de aterizare au fost deci echipate cu suprafețe portante mari speciale, scumpe. „Oameni, dragi“, au spus creaționiștii, „puteți economisii banii, căci Luna are o vechime de cel mult zece mii de ani și pe ea va fi un strat de praf de cel mult un centimetru.“ Acestea sunt preziceri foarte concrete, nu-i așa? Acum putem vedea cine are dreptate. Tu știi răspunsul. Când primii oameni au mers pe Lună, spre surprinderea lor au trebuit să constate, că pe lună era aproximativ un centimetru de praf ...

Și acesta este numai *un* exemplu. Puteți voi înțelege, că unii oameni consideră credința creaționistă mai acceptabilă și mai rațională decât credința evoluționistă? Unul dintre aceștia este Dr. Th. Barnes, profesor de fizică la Universitatea Texas. Nu demult mi-a povestit la o masă comună despre studiile lui referitoare la „magnetismul terestru“. Tu știi că pământul este magnetic; de aceea noi putem construi busole, al căror ac indicator arată totdeauna spre nord. Dar știi tu și faptul că aceste forțe magnetice foarte încet devin tot mai slabe? Profesorul Barnes a măsurat foarte precis această „devenire mai slabă“ și a calculat, că pământul poate avea o vârstă de cel mult zece mii de ani. Magnetismul lui trebuie să fi fost atunci așa de tare, că dacă pământul ar avea o vârstă mult mai mare, el ar fi explodat din cauza propriilor forțe magnetice! Barnes a scris și o carte despre aceasta.

Astfel de probleme nu ajung la urechile publicului. Fiecare trebuie să primească impresia, că totul este perfect cu privire la teoria evoluționistă. Realitățile sunt trecute sub tăcere.

Codițe vechi

Rămâne numai să sperăm, că învățătorul tău de biologie ține pasul cu timpul și în profesia lui este la curent și că învățătorul tău de religie a citit nu numai cărțile alcătuite senzațional, popular despre evoluție. Căci altfel va fi absolut posibil, ca învățătorii tăi să-ți atârne cu intențiile cele mai bune tot felul de codițe vechi și să-ți povestească lucruri, care în literatura științifică de specialitate de mult sunt depășite.

- Povestește încă învățătorul tău, că omul de Neandertal și pitecantropul (omul maimuță din Java) ar fi forme intermediare între maimuță și om? Toate acestea sunt codițe vechi. Astăzi este general acceptat, că acești doi domni au fost oameni obișnuiți, chiar dacă ei arătau puțin ciudat – dar nu mai ciudat decât unele chipuri, care se plimbă printre noi. În afară de aceasta, astăzi știm, că deja înainte de acești „oameni preistorici“ au trăit oameni, care arătau exact ca noi!
- Povestește încă învățătorul tău acea istorie veche, că dezvoltarea embrionară a omului (deci o dezvoltare înainte de naștere) este un fel de reluare pe scurt a istoriei speciei sale? Totul este numai codițe vechi, demult depășite! Nici un om rațional nu mai crede astăzi aceasta. Sau învățătorul tău povestește încă, de exemplu, că fetusul într-un anumit stadiu de început are despicături bronhiale și coadă și aceasta dovedește că noi ne tragem din animale cu despicături bronhiale și coadă? Toate sunt codițe vechi. Nu sunt despicături bronhiale, ci

sunt fosete foarte necesare, importante, din care iau naștere tot felul de organe. De altfel am spus deja la început, că concordanța nu poate dovedi niciodată descendența.

- Povestește încă învățătorul tău, că omul are tot felul de organe degenerare (rudimentare), care nu mai au nici o funcție, ci sunt resturi de la înaintași animalii din trecutul îndepărtat, care au putut folosi aceste organe? Toate sunt codițe vechi. Odinioară s-a crezut aceasta, deoarece pe atunci încă nu se cunoștea funcția multor organe (de exemplu a apendicelui, a glandei timus, a osului coccigian). Însă astăzi cunoaștem aceste funcții mai bine, și noi știm, că de exemplu tocmai glanda timus este un organ foarte important!
- Povestește încă învățătorul tău, că este o chestiune de numai câțiva ani, până când învățații vor putea face o celulă vie? Toate sunt codițe vechi. Aceasta se credea odinioară, când se presupunea că celulele ar fi simple cocloașe de apă cu ceva materie în ele. În felul acesta începem treptat să străpungem cu privirea cât de incredibil de complicată este construcția unei singure celule vii. Matematicienii au calculat pentru noi, că triliarde de ani sunt prea puțini, ca să apară imaginabil, că ceva așa de minunat de frumos ar putea lua naștere prin întâmplare. Nașterea unei celule vii din materie lipsită de viață ar fi o minune mult mai mare decât descendența omului din această una singură celulă. Nu te lăsa indus în eroare prin tot felul de experimente și descoperiri moderne (și cu adevărat fantastice). Rezultatele obținute până acum ne fac să ne gândim la cineva, care cu efort foarte mare a meșteșugit o țigla și acum consideră un fleac să construiască o catedrală.

Imaginează-ți că sute de capete de savanți cu ajutorul aparaturii cele mai scumpe și mai moderne ar reuși împreună să facă o celulă vie. Ce ar dovedi aceasta? Cu siguranță nu ar dovedi, că viața a luat vreodată ființă prin simpla întâmplare din materie moartă; ar arăta mai degrabă, că viața a putut lua ființă prin acțiunea unui Duh foarte inteligent și puternic - și anume a lui Dumnezeu Însuși!

Răspunsuri biblice

Treptat începi tu desigur să te întrebi, care este de fapt situația cu aceste fosile și aceste straturi de pământ. Dacă nu este nici un motiv să se presupună că ele au luat naștere pe parcursul a milioane de ani, în ce fel au luat ele naștere după părerea creaționiștilor (oameni care cred în creație)?

Aceasta este o întrebare bună! Creaționiști pot ușor afirma, că evoluționiști sunt totalmente pe un drum greșit. Atunci să vină ei cu o explicație mai bună! Deci, ei fac aceasta! Ei vin cu o explicație mai bună, o explicație bazată pe Biblie, dar în afară de aceasta ea este sprijinită și științific. Biblia însăși nu este un manual al științelor naturii, aceasta este clar. Dar aceasta nu înseamnă (ceea ce unii oameni concluzionează foarte prost și naiv), că din această cauză Biblia nu este demnă de încredere, când de exemplu ea vorbește despre originea tuturor lucrurilor. Ce spune Dumnezeu în Cuvântul Său, este adevărat, chiar dacă nu este formulat în felul în care noi aici în orient am exprima în secolul al douăzecilea.

Așa spune Biblia deja pe prima pagină, că Dumnezeu a creat plantele și animalele »după soiul lor«. Pare să nu fie direct clar ce înseamnă această expresie, dar în limbajul original al Bibliei aceasta spune: Dumnezeu le-a creat „în diversitatea formelor lor“. Dumnezeu nu a creat printr-un proces evolutiv, ci El a creat în același timp un număr de „forme“ una lângă alta. Cât de mult se extinde această expresie „formă“, rămâne pe seama biologiei s-o descopere. În orice caz de cele mai multe ori ea este mai vastă decât ceea ce biologii denumesc prin expresia „specie“. „Câinele“ este o specie biologică în care se pot deosebi diferite rase, dar „câinii“ se pot încrucișa și cu „specia“ biologică lup. Mult mai extinsă însă nu este această grupă; câinii și lupii nu pot fi încrucișați cu specii înrudite îndepărtate. Dumnezeu a creat un număr mare de forme, care sunt foarte strict delimitate una de alta, care în exterior arată diferențe mari și nu se pot încrucișa între ele. Exact aceasta a constatat și biologia. Organismele pot varia la nesfârșit în interiorul acestor

„forme“; cultivatorii de plante și crescătorii de animale pot ajuta puțin prin încrucișări orientate spre un anumit scop. Dar ei nu pot depăși limitele puse de Dumnezeu între aceste grupe.

În această cârtică nu vreau să scriu prea mult despre tot ce spune Geneza 1 și 2 despre creație. Despre aceasta poți citi în cartea mea detaliată referitoare la relatarea despre creație („Gânduri referitoare la relatarea despre creație“ – n. tr.). Aici mă preocupă întrebarea, ce trebuie tu să crezi: creația sau evoluția. Și deoarece am văzut, că noi nu putem altfel, decât să credem că Dumnezeu a creat toate lucrurile, vreau să îndrept atenția numai spre trei realități biblice mari. Aceste realități ne pot ajuta să înțelegem ceva despre natură, așa cum o vedem în jurul nostru. Prima realitate am numit-o deja: Biblia ne învață că Dumnezeu a creat un număr de forme de plante și animale, și granițele între aceste forme le putem constata pretutindeni în natură.

A doua realitate mare nu o găsim în relatarea despre creație, ci în Geneza 3: relatarea despre căderea în păcat. Tu știi că Adam și Eva, prima pereche de oameni, cu regret nu a fost ascultătoare de Dumnezeu și au căzut în păcat. Căderea în păcat nu a avut urmări serioase numai pentru ei înșiși, ci pentru întreaga creație. Decădere și distrugere au apărut pretutindeni. Apostolul Pavel exprimă aceasta în felul următor: «Căci creația a fost supusă deșertăciunii ... Dar știm că până în ziua de azi toată creația ... suferă durerile nașterii» (Epistola către Romani capitolul 8, versetele 20 și 22). Pretutindeni în jurul tău poți constata aceasta. Putem compara universul cu un ceas deșteptător mare, care a fost tras și se desfășoară încet. Oameni și animale (dacă nu mor prin accidente) mor irevocabil de moarte naturală și trupurile lor se distrug. Stelele pe cer (chiar și soarele nostru) se sting încet, dar sigur, ca lumânările. În fizică este o lege importantă, care se exprimă cam așa: pretutindeni în natură vedem tendința că „ordinea“ trece încet în „dezordine“. Omul (și Dumnezeu) poate aduce ordine într-o anumită stare, dar toate lucrurile, care sunt lăsate în seama lor proprie, se uzează, trec, putrezesc și se descompun! Oricine studiază natura, găsește mereu confirmată această lege. Dar ce spun evoluționiștii? Ei afirmă, că pe parcursul a miliardelor de ani a avut loc o evoluție, la care prin întâmplare dintr-o stare de „dezordine“ a luat naștere o „ordine“ tot mai mare, tot mai complicată, forme tot mai înalte. Aceasta este, privit fizic, un adevărat nonsens. Pur și simplu nu merge de la sine, și nu a existat nici un biolog, care să se excludă din această problemă. De aceea în mod obișnuit este contestată. Biblia însă este destul de clară. Lumea a fost creată bună și desăvârșită, dar începând cu căderea în păcat ea este guvernată prin moarte, prin decădere și deteriorare. Nu are loc nici o evoluție (progres), ci degenerare (declin, decădere).

Biblia ne mai învață un al treilea lucru, care este de mare importanță pentru tema noastră. În Geneza capitolele 6-8 citim că omenirea, da, pământul întreg, a fost o dată distrus prin „potop“. Acesta nu a fost o inundație obișnuită! Citește istorisirea, și vei vedea că de exemplu toată scoarța pământului s-a crăpat. Prin aceasta tot solul a fost întors pe dos. Dacă iei pe Dumnezeu pe cuvânt și vezi că El a pustiit o dată pământul în felul acesta, atunci întreabă pe geologi ce efecte are un astfel de potop, ca acela, așa cum este el descris în Biblie. Geologii și fizicienii creaționiști au scris multe cărți despre aceasta. În ele ei dovedesc, că un astfel de șuvoi de ape, în care tot solul este întors pe dos, trebuie să fi avut efecte ale mării uriașe și formarea de calote de gheață. Într-un astfel de șuvoi de ape materialele răscolite se depun încet, și anume împreună cu resturile organismelor moarte, în mod deosebit a celor mai simple, care se pot împotrivi cel mai puțin șuvoiului.

Cât de simplu se clarifica atunci problemele! Acum înțelegem deodată de ce pe straturile aproape lipsite complet de fosile întâlnim așa-numitele „cele mai vechi“ straturi de pământ cu conținut de fosile, pline cu fosile, în care sunt reprezentate practic toate grupele principale din regnul animal.

Acum înțelegem și de ce în general animalele superioare, care pot să înoate bine, se întâlnesc în straturile superioare și animalele terestre în general în straturile și mai de sus. Excepțiile de la această regulă (inclusiv inversarea aparentă a straturilor de pământ, cu care ne-am ocupat deja) sunt mai evidente, decât dacă ar fi avut loc o evoluție. Prin cunoștințele noastre despre potop înțelegem de asemenea mai bine de ce se găsesc așa de multe fosile. În condiții normale nu se

formează deloc fosile; ele iau naștere în mod preponderent în apă curgătoare, unde ele sunt acoperite repede de materiale tari – exact la ce ne-am aștepta în cazul unui potop!

Acum înțelegem și de ce în multe locuri pe pământ s-au găsit morminte comune colosale, unde sute de mii de animale fosilizate sunt una peste alta – animale, cuprinse de frica morții din cauza apei crescânde, au fugit și apoi au fost inundate.

Acum se înțelege și de ce în ghețarii din Siberia s-au găsit mulți mamuți, a căror carne nici măcar n-a fost alterată și aveau hrana în gură – așa de repede au fost luați prin surprindere de apa care a înghețat!

În principiu evoluționiștii și creaționiștii gândesc în același fel cu privire la felul cum s-au format straturile de pământ – numai că evoluționiștii gândesc că a fost nevoie de milioane de ani pentru formarea lor, în timp ce creaționiștii gândesc că cele mai multe s-au format în anii puțini. Aceasta înseamnă, straturile s-au depus repede unul peste altul prin revărsări uriașe de ape, dar după aceea au trecut mulți ani până când aceste straturi s-au pietrificat. Este foarte important să se știe ceea ce geologii creaționiști mereu accentuează: când straturile s-au depus unul peste altul, straturile inferioare nu puteau fi încă pietrificate (ceea ce după părerea evoluționiștilor ele erau pietrificate, căci după părerea lor un strat de pământ se formează peste un alt strat de pământ pe parcursul a milioane de ani, după ce celălalt strat de pământ s-a constituit, și normal acesta este de mult pietrificat).

Creaționiștii indică de exemplu asupra faptului că s-au găsit fosile de arbori, care străbat un anumit număr de straturi diferite. Aceasta dovedește indubitabil, că aceste straturi s-au format la scurt timp unul după altul, deci când niciunul nu era pietrificat.

Un alt exemplu este renumitul Grand Canyon în America, unde se pot vedea foarte frumos multele straturi de pământ unul peste altul și în care râul Colorado șerpuitor a lăsat prăpastii foarte adânci. Se găsesc acolo pretutindeni indicatoare pentru turiști, pe care scrie câte milioane de ani au trecut între formarea diferitelor straturi de pământ. Dar în realitate aceasta este imposibil! Privește ce a făcut râul: El a erodat în adânc prăpastii și în același timp a făcut multe cotituri (meandre), deci a erodat pereții în direcție laterală. Potrivit fizicii, râul putea însă face aceste două tipuri de eroziuni numai în același timp, dacă straturile de pământ ar fi fost moi, atunci când a luat naștere râul! În timpul potopului aceste straturi de pământ moi s-au depozitat repede unul peste altul, și curând după aceea râul și-a creat drum prin ele; abia după aceea straturile de pământ s-au pietrificat treptat.

Nu te lăsa înșelat nici cu privire la formarea mineralelor (cărbuni, țiței), că ar fi fost nevoie de milioane de ani pentru formarea lor, așa cum se afirmă! În laboratoare s-a imitat această formare și noi știm acum, că pentru ceea ce se credea că este nevoie de milioane de ani, se poate obține în câteva zile sau chiar ore. Desigur, într-o carte mică, ca aceasta, nu pot cita toate articolele și cărțile, în care se descriu aceste lucruri (chiar dacă învățătorii tăi, dacă vor citi această carte, vor gândi probabil, că eu iau aceste lucruri din imaginație). Eu nu mă simt obligat pentru a face o astfel de enumerare, căci cele mai multe manuale și cei mai mulți învățători se mulțumesc cu un număr mult mai mic de „dovezi“ pentru evoluție, decât numărul contradovezilor aduse de mine. Cu toate acestea la urmă voi reda o listă mică de cărți și broșuri, care te pot ajuta în continuare.

Ce este de făcut?

Ai văzut cum stau lucrurile. Sunt oameni, care mai dinainte cred în evoluție (probabil din cauză că ei au o repulsie mare față de gândurile referitoare la creație) și caută să aducă la unison faptele științifice cunoscute. Sunt și oameni, care cred pe Dumnezeu și Cuvântul Său și care acordă faptelor un loc în această credință. Ai văzut de asemenea, că acești oameni din urmă în această privință o scot la capăt mai bine decât primii. Ei rămân la fapte și dau o explicație mai bună acestor fapte. Explicația evoluționiștilor se clatină din toate încheieturile, dar ... ei sunt orbi pentru aceasta! Ei nu au nimic altceva! În zilele obișnuite științifice o teorie poate fi înlocuită cu alta mai bună. Dar evoluționiști nu pot aceasta. Oricât de multe fapte ar fi, care mărturisesc contra teoriei lor, ei nu pot face altceva decât să le „explice la nesfârșit” sau să le nege.

Învățătura lor însăși nu poate niciodată dispărea, căci ei nu au nici un înlocuitor pentru ea, în afară desigur de credința în Dumnezeu, care a creat toate lucrurile, dar pe aceasta nu o vor.

Și tu, cei vei face tu acum? Ți-ai propus să studiezi, să citești pe cât se poate de multe cărți ale evoluționiștilor și creaționiștilor și apoi să alegi cea mai bună explicație științifică? Renunță la așa ceva! În cele din urmă nu te vei decide pentru creație sau evoluție pe baza argumentelor științifice, ci pe baza credinței. Nici un om, când este vorba de concepția proprie despre viață și lume, nu poate face o alegere obiectivă între diferitele explicații științifice. El va spune: „Consider argumentele științifice ale creaționiștilor (respectiv, ale evoluționiștilor) ca fiind cele mai bune“ – de ce? Deoarece el *crede* în creație (respectiv în evoluție)!

Odinioară oamenii de știință gândeau, că ei ar putea aduna obiectiv faptele, le vor studia și în felul acesta vor ajunge la teorii științifice. Dar realitatea este exact invers. Dacă creaționiștii ar afirma aceasta, atunci desigur nimeni nu-i va crede. Dar unul din filozofii cei mai deștepți, care trăiesc în prezent, Karl Popper, a spus același lucru. Zeci de ani el a indicat în mod accentuat, că noi nicidecum nu putem obiectiv aduna fapte. Noi strângem acele fapte care se referă la anumite idei, pe care noi le avem deja mai dinainte în cap, și le sprijină și pe cât se poate de mult le punem în legătură cu acestea. Popper a accentuat mereu, că faptele noi, care sunt în concordanță cu o anumită teorie, sau sunt aduse în concordanță cu o anumită teorie (așa cum fac mereu evoluționiștii) nu dovedesc nicidecum că această teorie este corectă. Ele pot fi tot așa de bine să fie în concordanță cu o teorie complet contrară (așa cum este în acest caz cu credința creaționistă).

La început mulți au gândit, Popper nu este suficient de deștept, dar acum cei mai mulți văd, că el are dreptate. Bărbatul a meritat un monument, și englezii l-au propus să fie făcut cavaler. Reține bine: evoluționiștii nu sunt mai obiectivi și mai științifici decât creaționiștii. Ambii trebuie să înceapă cu ... credința! Ai gândit cumva, că prin cercetări științifice obiective vei putea constata cum a luat naștere lumea? Aceasta este o iluzie. »Prin *credință* pricepem că lumile au fost făcute prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd (aceasta înseamnă, din lucruri care pot fi percepute cu simțurile)« (Evrei 11,3).

Și ce fel de credință este aceea din Evrei 11? Este aceasta în sensul: „Ah, nu știu sigur, dar cred“? Absolut nu. Această credință este o credință prin care oamenii »au cucerit împărății, au făcut dreptate, au căpătat făgăduințe, au astupat gurile leilor, au stins puterea focului« (versetul 33 și 34). Aceasta este credința! „Știința“ nu este o cunoaștere adevărată; ea poate să spună numai: „Trebuie să se fi desfășurat așa sau așa“. Dar credința biblică nu vorbește așa. »Credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite (textual: înfăptuire a ceea ce se nădăjduiește), o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd« (Evrei 13.1).

Cum are loc aceasta? Deoarece credința nu se sprijină pe expuneri de dovezi omenești, ci pe Cuvântul revelat al lui Dumnezeu. A fost cineva de față, atunci când a luat naștere lumea? *Dumnezeu* era de față, și Creatorul lumii este Scriitorul Bibliei. Și această Biblie spune mult mai multe despre credință. »Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui (Dumnezeu)! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cei ce-L caută« (Evrei 11,6). Aha, aceasta merge un pas și mai departe. Credința nu ne învață numai să cunoaștem originea creației, ci ea ne învață să cunoaștem pe Creator! Ești tu unul care caută cu sinceritate? Cauți tu numai adevărul despre evoluție sau creație, sau ai pornit deja să cauți cu sinceritate pe Creatorul Însuși?

Ști tu, de ce este așa de greu să cauți și să găsești pe Dumnezeu? Ascultă ce spune Isaia: »Nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund Fața Lui și-L împiedică să vă asculte!« (Isaia 59,2). Te-ai întrebat vreodată de ce sunt așa de mulți oameni care cred în evoluție? Desigur, cei mai mulți nu știu ceva mai bun. Dar marii apărători ai ei recunosc uneori: deoarece ei au o repulsie față de Creator și față de Biblie. Omul nu este un căutător sincer după Dumnezeu, el este un dușman al lui Dumnezeu. El Îl urăște pe Dumnezeu, deoarece El știe că Dumnezeu este într-adevăr un Răsplătitor al acelor care Îl caută (așa am citit tocmai), dar și Unul care pedepsește pe cei care Îl urăsc, care Îi întorc spatele, care merg pe căile proprii. Aceasta este de fapt păcat: să mergi pe căile proprii, să faci propria-ți voie,

să nu te intereseze deloc Dumnezeu, care este Creatorul tău și (dacă nu te schimbi) Judecătorul tău.

Potrivit părerii evoluționiștilor omul este un animal înnobilit, care s-a ridicat triumfător din cele mai profunde adâncimi spre cele mai mari înălțimi și se va ridica tot mai sus. Potrivit afirmației Bibliei situația este contrară. Omul a fost creat bun de Dumnezeu, dar prin neascultarea lui oribilă a căzut în păcat. Și începând de atunci omul nu se ridică mai sus, ci coboară tot mai jos, și acest drum nu se sfârșește în supraomul evoluat, ci în judecata veșnică, departe de harul lui Dumnezeu. Și totuși: dacă în această mulțime de oameni sunt din aceia care caută, oameni care caută sincer pe Dumnezeu, atunci El este Răsplătitorul lor. El Însuși atrage oameni, le schimbă atitudinile lor dușmănoase, îi înnoiește, îi curăță, îi salvează. Această cârticică, pe care o ai acum în mână, este un astfel de mijloc, prin care Dumnezeu te atrage în aceste momente. Dumnezeu spune: »Căutați-Mă și veți trăi« (Amos 5,6). Alegi tu mulțimea care este pe drumul care duce în judecata veșnică? Gândește-te, că mulțimea niciodată nu are dreptate, nici în istoria științei! Nu te lăsa înșelat de numărul mare! Aceia, care caută pe Dumnezeu, ar putea fi în minoritate. Dar ei primesc o răsplată, despre care un evoluționist nici pe departe nu-și dă seama.

Răsplata cuprinde tot ce Dumnezeu ți-a dat în Fiul Său Isus Hristos, prin care El a creat lumea și prin care El poate elibera de păcatele lor pe toți care vin și își mărturisesc păcatele. Dacă astfel de căutători se încred în urmările imense ale lucrării de mântuire, care Hristos a făcut-o pe crucea de pe Golgota, atunci aceasta va schimba radical viața lor. Nu există o viață mai fericită decât viața cu Dumnezeu, care va deveni Tatăl tău, și cu Fiul Său Isus Hristos, care va deveni Salvatorul și Domnul tău, dacă te încrezi în El.

Nădăjduiesc din inimă, că nu vei pune la o parte această cârticică, fără să iei hotărârea tare de a citi Biblia. Poți găsi oriunde o Biblie. Caută în ea pe Dumnezeu, pe Fiul Său. Și începe să te rogi. Mergi pe genunchi, și mărturisește, că până acum I-ai întors spatele, că ai mers pe căile proprii (deci pe un drum al păcatului!), fără să te bazezi pe El. Recunoaște înaintea Lui, că ai nevoie de mântuire, căci altfel vei fi pierdut pentru veșnicie. Și apoi primește marele dar, pe care Dumnezeu îl oferă tuturor celor care vin sincer și corect la El. Acest dar este Fiul Său. Prin Fiul lui Dumnezeu au fost create toate lucrurile, și toate lucrurile au fost supuse Lui. Dar acest Fiu a devenit și Om, ca să sufere și să moară pentru toți care erau pierduți, dar care strigă la Dumnezeu după salvare. Dumnezeu nu respinge pe nimeni, care cere! El primește pe fiecare și îl face fericit pentru totdeauna. Nu vrei tu, ca acesta să fie și viitorul *tău*?

*

»Dar Domnul este Dumnezeu cu adevărat, este un Dumnezeu viu și un Împărat veșnic. Pământul tremură de mânia Lui, și neamurile nu pot să sufere urgia Lui.

Așa să le vorbiți: „Dumnezeii, care n-au făcut nici cerurile, nici pământul, vor pieri de pe pământ și de sub ceruri.

Dar El a făcut pământul prin puterea Lui, a întemeiat lumea prin înțelepciunea Lui, a întins cerurile prin priceperea Lui.« (Ieremia 10,10-12)